

[Ebba Strange.]

og bare det at modvirke nogle af de handicap, der opstår ved institutionsanbringelse, er et arbejde for personalet. Imidlertid skal der tages meget, meget, meget store individuelle hensyn, når det drejer sig om ophævelse af institutionsanbringelse.

Med hensyn til arbejde og beskæftigelse bør normalisering også tilstræbes. Alle, der kan, bør have arbejde ude i samfundet, og for dem, der ikke kan, bør der være så livsnære muligheder som muligt for reelt arbejde til en reel løn på beskyttede værksteder, gartnerier, vaskerier og andre virksomheder.

Med hensyn til behandling og pleje bør målet på længere sigt være, at tilbud gives ad samfundets normale kanaler. Indtil der er skabt muligheder for det, er det vigtigt, at behandlingen sættes ind så tidligt som overhovedet muligt, og det er op til amternes social- og sundhedsforvaltning på et meget tidligt tidspunkt at blive opmærksom på, hvis et barn er født med åndssvaghed, med defekter, med handicap af forskellig art, så optræningen sættes ind så hurtigt som muligt, da der derved opnås de bedste resultater.

Der har også været talt en del i dag om overførelsen af åndssvageforsorgen til amternes social- og sundhedsforvaltning. Jeg kan ikke sige så meget nyt om det. Jeg mener, at vi må starte med, at centrene indgår i et meget, meget snævert samarbejde med amternes social- og sundhedsforvaltning, og at overgangen til den lokale forvaltning må afhænge af, hvordan opgavefordelingen i øvrigt bliver mellem stat, amter og primærkommuner — eller ikke hvordan den bliver, men hvordan vi skønner den er rimelig — men at de i hvert fald fra starten indgår i et meget, meget snævert samarbejde og fordeler opgaverne imellem sig.

Til slut skal jeg sige lidt om den aktuelle situation inden for åndssvageforsorgen, der bl. a. er baggrunden for den debat, vi har i dag. På en eller anden måde har den vist os og mig, at det ser ud, som om socialstyrelsen ikke rigtig har magtet at løse de opgaver, som folketinget forventede at den skulle løse. Om det skyldes, at det er en ny institution, som man har skullet opbygge internt, ved jeg ikke, vi har bare kunnet se

resultaterne af det, og det har ikke virket særlig befordrende for arbejdet rundt omkring, det gælder både forældre og personale og dermed børnene.

Vi forventede, at socialstyrelsen skulle skaffe os et overblik over den samlede forsorgsudøvelse i landet. Vi forventede, at de skulle sikre en ensartet udbygning af forsorgens tilbud. Jeg skal ikke trætte med tal, men når jeg sammenligner normeringen af personale og forholdene for de børn, der vokser op på henholdsvis Vangede børnehospital og centretovre ved Sølund, så er det ikke ligefrem en ensartet udbygning af forsorgens tilbud, vi oplever. Så oplever vi altså et personale, der er tip-top i Vangede med fysioterapeuter, ergoterapeuter, psykologer, og jeg ved ikke hvad, mens man på Sølund ligesom kører på pumperne personalemæssigt og bomæssigt. Vi har hørt Ebberødgård nævnt et par gange; jeg kommer altså ovre fra Jylland, og dér har vi også nogle eksempler på store sovesale med ét toilet til 36 og en række potter, som man kan benytte, hvis man ikke kan få plads på toilettet. Det er ikke nogen ensartet udbygning af forsorgens tilbud. Endvidere havde vi forventet, at socialstyrelsen skulle forberede decentraliseringen og sideløbende hermed klare de daglige problemer. At det sidste heller ikke rigtig er lykkedes, ser vi tydeligt med den sidste tids budgetproblemer.

Vi er alle temmelig skuffede over, at det er gået, som det er, og jeg har lyst til lige at underbygge det med et enkelt eksempel fra finanslovsforslaget for 1974-75, der viser noget om, hvor ulige fordelingen af de normerede stillinger inden for den offentlige forvaltning er. Dér kan vi se, at man for 1974-75 regner med, at åndssvageforsorgen vil have en personaledekning på 94,6 pct., mens mange andre områder inden for den offentlige forvaltning, forsorgen for taleliddende, statens forsøgsvirksomhed i plantekultur, socialforskningsinstituttet osv., er oppe på en personaledekning på 100 pct. Åndssvageforsorgen ligger altså i bunden, når det drejer sig om personaledekning. Det gælder også inden for socialministeriets egen regie, hvor der kun er én ting, der ligger lavere, det er mødrehjælpen, og det kan hænges sammen med, at mødrehjælpen er under afvikling. Det synes jeg er pinligt, det synes jeg ikke vi kan være bekendt, det